

Revistă lunară de cultură creștină

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, de Oradea

Oradea, 27 iunie

Seria I, Anul XX, Nr. 12 (272), 2016

ÎNTÂLNIREA EPARHIALĂ A COPIILOR

Din sumar:

Predica Papei la Jubileu Preoților - pag. 3-4;

Mitropolitul Alexandru Nicolescu - pag. 5-6;

Inima preasfântă a lui Isus - pag. 9; Pastila credinței - pag. 12-13.

Sesiunea ordinară de primăvară a Sinodului Episcopilor

Episcopii Bisericii Române Unită cu Roma, Greco-Catolică, s-au reunit în sesiune sinodală ordinară între 1-3 iunie 2016 la Blaj, sediul Arhiepiscopului Major. Situații concrete din viața preoților, aspecte pastorale, administrative și canonice, procesul de beatificare al Episcopilor morți în faimă de martiri sub regimul comunist și prezența comunităților greco-catolice în diaspora, au fost temele dezbătute de Părinții sinodali. La lucrările sinodale, sub președinția Preafericitului Părinte Cardinal Lucian, au participat toți Episcopii greco-catolici din țară și de peste hotare.

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Ioan Dărăbăneanu, Alin Crețu, Ioan Măgherușan

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

În conformitate cu prevederile canonice și ale Statutului Sinodului, a fost ales Sinodul Permanent, din care fac parte Preafericitul Cardinal Lucian, Președintele Sinodului, PSS Claudiu Lucian Pop și PSS Mihai Frățilă. Totodată, a fost ales PSS Claudiu Lucian Pop în funcția de Secretar al Sinodului, PSS Virgil Bercea în funcția de Episcop responsabil pentru parohiile din diaspora, respectiv PSS Mihai Frățilă în funcția de Episcop responsabil pentru Colegiul Pontifical „Pio Romeno” din Roma.

Cu prilejul împlinirii a 150 ani de la întemeierea Academiei Române, membrii Sinodului au participat în după-masa zilei de joi 2 iunie 2016 la o Sesiune de comunicări în Catedrala Arhiepiscopală Majoră „Sf. Treime” din Blaj.

Referitor la alegerile locale din 5 iunie 2016, Episcopii îi îndeamnă pe credincioși și pe toți oamenii de bună credință să-și exercite dreptul și responsabilitatea de a participa la vot, și totodată să facă o alegere coerentă cu propria credință. Toți cetățenii sunt îndemnați să promoveze acele persoane care respectă valorile demnității umane, care sprijină familia și respectă viața încă din momentul conceperii ei și până la sfârșitul ei natural, și care prețuiesc pacea, morala creștină și creația lui Dumnezeu. În exercitarea acestui drept constituțional și cetățenesc, nimeni nu trebuie să se lase influențat de promisiuni sau avantaje materiale.

În aceste zile, membrii Sinodului au purtat în gândul și în rugăciunea lor întreaga Biserică din România și din lumea întreagă.

Următoarea Sesiune sinodală ordinară se va desfășura în intervalul 2-4 noiembrie 2016 la Blaj, sediul Arhiepiscopului Major.

Notar

Pr. Cristian CRIȘAN

Predica Papei la Jubileul Preoților

vineri, 3 iunie 2016, Piața San Pietro

Celebrând Jubileul Preoților în Solemnitatea Preasfintei Inimi a lui Isus, suntem chemați să ne îndreptăm spre inimă, adică spre interioritate, spre rădăcinile cele mai robuste ale vieții, spre nucleul afectelor, într-un cuvânt, spre centrul persoanei. Și astăzi ne îndreptăm privirea spre două inimi: Inima Bunului Păstor și inima noastră de păstori.

Inima Bunului Păstor nu este numai Inima care are milostivire față de noi, ci este milostivirea însăși. Acolo strălucește iubirea Tatălui; acolo mă simt sigur că sunt primit și înțeles așa cum sunt; acolo, cu toate limitele mele și păcatele mele, gust certitudinea că sunt ales și iubit. Privind la acea Inimă reînnoiesc prima iubire: amintirea momentului în care Domnul m-a atins în suflet și m-a chemat să-l urmez, bucuria de a fi aruncat năvoadele vieții la Cuvântul său (cf. Lc 5,5).

Inima Bunului Păstor ne spune că iubirea sa nu are margini, nu încetează și nu se oprește niciodată. Acolo vedem dăruirea sa continuă, fără limite; acolo găsim izvorul iubirii fidele și blânde, care ne lasă liberi și ne face liberi; acolo redescoperim de fiecare dată că Isus ne iubește „până la sfârșit” (In 13,1) – nu se oprește înainte, până la sfârșit –, fără a se impune vreodată.

Inima Bunului Păstor este îndreptată spre noi, „polarizată” în special spre cel care este mai distant; acolo îndreaptă cu încăpățănare acul busolei sale, acolo revelează o slăbiciune de iubire deosebită, pentru că dorește ca toți să ajungă acolo și să nu piardă pe nimeni.

În fața Inimii lui Isus se naște întrebarea fundamentală a vieții noastre sacerdotale: unde este orientată inima mea? Întrebare pe care noi preoții trebuie să ne-o adresăm de multe ori, în fiecare zi, în fiecare săptămână: unde este orientată inima mea? Slujirea este adesea plină de multiple inițiative, care o expun pe atâtea fronturi: de la cateheză la liturgie, la caritate, la activități pastorale și chiar administrative. În mijlocul atâtor activități rămâne întrebarea: unde este îndreptată inima mea? Îmi vine în amintire acea rugăciune atât de frumoasă din liturgie: „Ubi vera sunt gaudia...”. Unde se îndreaptă, care este comoara pe care o caută? Pentru că – spune Isus – „unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta” (Mt 6,21). Există slăbiciuni în noi toți, și păcate. Dar să mergem în profunzime, la rădăcină: unde este rădăcina slăbiciunilor noastre, a păcatelor noastre, adică unde este chiar acea „comoară” care ne îndepărtează de Domnul?

Comorile de neînlocuit ale Inimii lui Isus sunt două: Tatăl și noi. Zilele sale le petrecea între rugăciunea către Tatăl și întâlnirea cu oamenii. Nu distanța, întâlnirea. Și inima păstorului lui Cristos cunoaște numai două direcții: Domnul și oamenii. Inima preotului este o inimă străpunsă de iubirea Domnului; pentru aceasta

el nu mai privește la sine însuși – n-ar trebui să privească la sine însuși – ci este îndreptat spre Dumnezeu și spre frați. Nu mai este „o inimă balerină”, care se lasă atrasă de sugestia momentului sau care merge încoace și încolo în căutarea de consensuri și mici satisfacții. Este în schimb o inimă trainică în Domnul, cuprinsă de Spiritul Sfânt, deschisă și disponibilă fraților. Și acolo rezolvă păcatele sale.

Pentru a ajuta inima noastră să ardă de caritatea lui Isus Bunul Păstor, putem să ne antrenăm ca să ne însușim trei acțiuni, pe care lecturile de astăzi ni le sugerează: a căuta, a include și a se bucura.

A căuta. Profetul Ezechiel ne-a amintit că însuși Dumnezeu caută oile sale (34,11.16). El, spune Evanghelia, „merge în căutarea celei pierdute” (Lc 15,4), fără a se înpăimânta de riscuri; fără amânare se aventurează în afara locurilor de pășune și în afara orarelor de muncă. Și nu cere să-i fie plătite orele suplimentare. Nu amână căutarea, nu se gândește „astăzi mi-am făcut deja datoria, și eventual mă voi ocupa mâine de asta”, ci se pune imediat la treabă; inima sa este neliniștită până când nu regăsește acea unică oaie rătăcită. După ce a găsit-o, uită truda și o pune pe umeri foarte bucuros. Uneori trebuie să iasă ca s-o caute, să vorbească, să convingă; alteori trebuie să rămână în fața tabernaculului, luptând cu Domnul pentru oaia aceea.

Iată inima care caută: este o inimă care nu privatizează timp și spațiile. Vai de păstori care privatizează slujirea lor! Nu este gelos de liniștea sa legitimă – legitimă, spun, nici de aceea –, și niciodată nu pretinde să nu fie deranjat. Păstorul după inima lui Dumnezeu nu-și apără propriile comodități, nu este preocupat să ocrotească propriul nume bun, ci va fi calomniat, ca Isus. Fără a se teme de critici, este dispus să riște, numai să-l imite pe Domnul său. „Fericiți sunteți când vă vor insulta, vă vor persecuta...” (Mt 5,11).

Păstorul conform lui Isus are inima liberă pentru a lăsa lucrurile sale, nu trăiește invocând răsplătă pentru ceea ce are și pentru orele de slujire: nu este un contabil al spiritului, ci un bun samaritean în căutarea celui care are nevoie. Este un păstor, nu un inspector al turmei, și

(continuare în pag. 4)

Slujire arhierescă în Biserica din Máriapócs

La invitația Înalț Preasfințitului Fülöp Kocsis, Mitropolit de Debrecen, Preasfinția Sa Virgil Bercea a slujit Sfânta Liturghie în Biserica din Máriapócs, alături de Înalț Preasfinția Sa și de Preasfinția Sa Atanáz Orosz, episcop de Miskolc.

Preasfinția Sa Virgil a fost însoțit de părintele Olimpiu Todorean, vicarul general al Episcopiei de Oradea și părintele Eduard Roman, administratorul Seminarului Greco-Catolic.

În cadrul Sfintei Liturghii, Înalț Preasfinția Sa Fülöp Kocsis a hirotesit un lector. După Sfânta Liturghie soborul de preoți și arhieriei au sfințit o nouă clădire a complexului Bisericii din Máriapócs, la care au fost prezente oficialități politice locale și centrale ale Ungariei.

La Máriapócs există o icoană făcătoare de minuni care a lăcrimat, fiind pictată în anul 1675. Icoana o reprezintă pe Fecioara Maria care ține copilul pe brațul stâng, iar cu dreapta arată spre el. În jurul capetelor strălucește aureola, iar în apropierea fețelor, cu litere grecești sunt următoarele prescurtări: MP-OY și IC-

(urmare din pag. 3)

Predica Papei....

se dedică misiunii nu cincizeci sau șaiszeci la sută, ci cu toată ființa sa. Mergând în căutare găsește, și găsește pentru că riscă. Dacă păstorul nu riscă, nu găsește. Nu se oprește după dezamăgiri și în trude nu capitulează; de fapt este încăpățânat în bine, uns cu încăpățânarea divină ca nimeni să nu se piardă. Pentru aceasta nu numai că ține deschise ușile, ci iese în căutarea celui care nu mai vrea să intre pe ușă. Și ca orice bun creștin, și ca exemplu pentru orice creștin, este mereu în ieșire din sine. Epicentrul inimii sale se află în afara lui: este un descentrat din el însuși, centrat numai în Isus. Nu este atras de eu-l său, ci de Tu-ul lui Dumnezeu și de acel noi al oamenilor.

Al doilea cuvânt: a include. Cristos iubește și cunoaște oile sale, pentru ele își dă viața și niciuna nu-i este străină (cf. In 10,11-14). Turma sa este familia sa și viața sa. Nu este un conducător temut de oi, ci Păstorul care merge ele și le cheamă pe nume (cf. In 10,3-4). Și dorește să adune oile care încă nu locuiesc cu El (cf. In 10,16).

Tot așa și preotul lui Cristos: el este uns pentru popor, nu pentru a alege propriile proiecte, ci pentru a fi aproape de oamenii concreți pe care Dumnezeu, prin intermediul Bisericii, i-a încredințat lui. Nimeni nu este exclus de la inima sa, de la rugăciunea și de la zâmbetul său. Cu privire iubitoare și inimă de tată primește, include și, când trebuie să corecteze, este mereu pentru a apropia; nu disprețuiește pe nimeni, ci este gata să-și murdărească mâinile pentru toți. Bunul Păstor nu cunoaște mânușile. Slujitor al comuniunii pe care o celebrează și pe care o trăiește, nu se așteaptă la salutarile și complimentele celorlalți, ci oferă mâna cel dintâi, respingând bârfele, judecățile și otrăvurile. Cu răbdare

XC: Maica lui Dumnezeu și Isus Cristos. Maria este îmbrăcată cu o rochie purpurie, cu mâna dreaptă arată spre Pruncul care are mâna ridicată pentru binecuvântare, în stânga ține o floare asemănătoare cu un crin, iar la gât – lucru destul de neobișnuit – poartă o cruce. În colțurile superioare se văd capete de îngeri.

Biroul de presă

ascultă problemele și însoțește pașii persoanelor, dăruind iertarea divină cu generoasă compasiune. Nu strigă la cel care părăsește sau rățăcește drumul, ci este gata mereu să reinsereze și să soluționeze certurile. Este un om care știe să includă.

A se bucura. Dumnezeu este „plin de bucurie” (Lc 15,5): bucuria se naște din iertare, din viața care învie, din fiul care respiră din nou aerul de acasă. Bucuria lui Isus Bunul Păstor nu este o bucurie pentru sine, ci este o bucurie pentru alții și cu alții, bucuria adevărată a iubirii. Aceasta este și bucuria preotului. El este transformat de milostivirea pe care o dăruiește gratuit. În rugăciune descoperă mângâierea lui Dumnezeu și experimentează că nimic nu este mai puternic decât iubirea sa. Pentru aceasta este senin în interior și este fericit de a fi un canal de milostivire, de a-l apropia pe om de Inima lui Dumnezeu. Tristețea nu este normală pentru el, ci numai trecătoare; duritatea îi este străină, pentru că este păstor după Inima blândă a lui Dumnezeu.

Dragi preoți, în celebrarea euharistică regăsim în fiecare zi această identitate a noastră de păstori. De fiecare dată putem să ne însușim cu adevărat cuvintele sale: „Acesta este trupul meu care se jertfește pentru voi”. Este sensul vieții noastre, sunt cuvintele cu care, într-un anumit mod, putem reînnoi zilnic promisiunile de la hirotonirea noastră. Vă mulțumesc pentru „da”-ul vostru și pentru atâtea „da”-uri ascunse din toate zilele, pe care numai Domnul le cunoaște. Vă mulțumesc pentru „da”-ul vostru de a dăruia viața uniți cu Isus: aici se află izvorul curat al bucuriei noastre.

PAPA FRANCISC

Traducător: pr. Mihai PĂTRAȘCU www.magisteriu.ro

Otilia BĂLAȘ

Mitropolitul Alexandru Nicolescu

- 75 de ani de la stingerea din viață -

„Din firea sa, Mitropolitul Alexandru a fost un meditativ, un suflet aplecat spre contemplarea lui Dumnezeu și a lucrurilor Sale”. Preot Ion Agârbiceanu

„O figură de sfânt și de ostaș” intra în Eternitate la 25 ianuarie 1935, Mitropolitul Vasile Suciu.

Biserica era frământată de întrebarea: Cine va fi următorul Mitropolit?

La Sinodul electoral din 7 mai 1935, Alexandru Nicolescu, Episcop al Diecezei de Lugoj, a obținut cele mai multe voturi, 48. Toți ceilalți candidați, mai puțin: Iuliu Hossu, Episcop de Cluj-Gherla, 27 de voturi, Valeriu Traian Frențiu, Episcop de Oradea, 12 voturi și Alexandru Rusu, Episcopul Maramureșului, 10 voturi. După numire și confirmare, la 6 septembrie 1936, Alexandru Nicolescu a fost înscăunat la Blaj.

Cuvântul său la înscăunare a fost tulburător: „Am venit la Blaj să mă consum ca o candelă pe Altarul Bisericii și al neamului”.

Candelă și jertfă pe Altarul Bisericii a fost întreaga viață, doar că arderea a fost mai puternică în anii când i-a fost Părinte.

Prin această alegere, Biserica Română Unită cu Roma avea în fruntea ei un teolog de renume, un intelectual de rară cultură, dar mai presus de toate, un sfânt.

Candelă și jertfă pe altarul Bisericii.

Mitropolitul Alexandru Nicolescu este originar din Tulgheș, la 7 ani a rămas orfan de tată, iar la 14 ani i-a murit și mama. Studiile le-a început la „Gimnaziul Evanghelic” din Reghin și le-a continuat la Liceul Sfântul Vasile Blaj. Mitropolitul Victor Mihalyi de Apșa (1895-1918) i-a remarcat evlavia, inteligența și plăcerea pentru studiu și a obținut pentru tânărul seminarist o bursa la „Colegiul de Propaganda Fide” din Roma (1894-1904). Când l-a văzut pentru prima dată, rectorul Colegiului a exclamat: „Omul acesta este un sfânt!”

A studiat Teologia și Filozofia, discipline în care și-a luat doctoratul la Roma. În 1904 a fost hirotonit de Mitropolitul Victor Mihalyi de Apșa.

Înapoiat la Blaj, este trimis preot-misionar în America de Nord, între 1907-1908, pentru românii greco-catolici din Cleveland, Ohio, dar și pentru românii din statele învecinate.

Revine la Blaj, unde va fi profesor de Teologie Morală și Pastorală la „Academia Teologică”, secretar al Mitropolitului și Canonic al Capitului Catedralei mitropolitane, iar din 15 martie 1916, Vicar General. Pentru perioada când administrația ecleziastică arhidiecezană a fost refugiată la Oradea, din cauza războiului, Alexandru Nicolescu „a

fost investit cu puteri delegate depline”.

Cariera sa ecleziastică „a continuat pe o traiectorie ascendentă”, în 1922 devine Episcop al Diecezei de Lugoj, următoarea treaptă a fost cea de Mitropolit.

Părintelui Alexandru Nicolescu i s-au încredințat misiuni diplomatice importante pe lângă Sfântul Scaun: în 1918 a fost numit procuror al Bisericii Unite din Roma. În 1919 a făcut parte din delegația română la Conferința de Pace de la Paris-Versailles, unde a contribuit la trasarea actualelor frontiere din Vestul României.

În toate împrejurările vieții a dovedit o forță morală proprie marilor caractere și marilor înaintași - Timotei Cipariu și Ioan Micu Moldovan i-au fost modele alese. În timpul Primului Război Mondial a refuzat să semneze Declarația de loialitate față de Austro-Ungaria. După Unire, în calitate de senator de drept, a apărut cu fermitate și în spiritual adevărului Biserica Greco-Catolică. În 1940, fiind membru în Consiliul de Coroană, a refuzat să recunoască Diktatul de la Viena (1940).

Preotul „a fost lumină, o candelă care a răspândit lumină pe Altar până când s-a sfârșit consumarea jertfei pentru care s-a aprins”.

Evocându-l, foștii elevi ai Blajului îi revăd silueta ascetică intrând în Catedrală în cântecul lor puternic: „Pe stăpânul și pe arhiereul nostru”. Minute de tăcere, puține, și Preotul lor, suflet în legătură permanentă cu Cerul, cu Dumnezeu, începea Sfânta Liturghie. Vocea, ușor voalată, adâncea puterea rugăciunii. Predicile erau așteptate, îmbogățeau credința, cultura, formau caractere. Vocea mai stinsă cerea atenție pentru a nu se pierde nimic din

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

bogăția și frumusețea expunerii, căci Preasfinția Sa stăpânea deplin arta cuvântului.

Îl iubeau și îl respectau pentru preocupările înalte și lumea superioară prezentate ca idealuri, pentru celebrarea zilnică a Sfintei Liturghii, pentru viața sfântă pe care o trăia, pentru cultura, pentru delicatețea sufletească, pentru Reuniunile Mariane pe care le susținea.

A preluat de la Sfântul Ignățiu de Loyola convingerea că „Exercițiile spirituale” sunt lucrul cel mai bun „în progresul spiritual al persoanei în ceea ce o privește pe ea însăși”, dar și în comunitate. Pentru renașterea spirituală a clerului, „stâlpul Bisericii noastre”, a făcut tot ce a fost posibil pentru ca „Exercițiile spirituale”, la nivel arhidiecezan, să fie foarte bine gândite și organizate, cu teme și meditații care să atingă tot ce este mai profund în suflet: relația cu Dumnezeu, cu semenii, cu sine și servirea Bisericii. Mulțumirea nu întârzie să se exprime: „Sufletul meu de arhiereu tresaltă de bucurie împreună cu îngerii Domnului văzând râvna cu care se țin aceste Exerciții spirituale în Provincia mitropolitană”.

În cei treisprezece ani cât a fost Episcop la Lugoj a însuflețit viața spirituală, a clădit biserici de piatră și a înfrumusețat Catedrala „Coborârea Spiritului Sfânt” din Lugoj cu pictura celebrului artist Virgil Simionescu.

În 1923 a participat la „Congresul Catolic Internațional” de la Washington și a vorbit entuziast despre Biserica Română Unită cu Roma - pe lângă mulțimea preoților au fost peste 100 de Episcopi și patru Cardinali.

Alexandru Nicolescu a iubit mult natura, a scris chiar lucrări de specialitate și a amenajat frumoasa grădină a reședinței episcopale din Lugoj. În adevăr frumoasă, cu flori, arbuști și pomi, grădina în care Episcopul Martir și Sfânt Ioan Bălan putea fi văzut recitându-și Rozariul.

Ca Mitropolit, a sfințit, în 1936, Biserica „Buna Vestire” - Catedrala cea Mică - din Târgu Mureș, pe care a ctitorit-o, și tot în acel an, Biserica „Buna Vestire” din Brașov. A contribuit esențial la construirea de biserici, case parohiale și școli.

Preotul, Episcopul, Mitropolitul și înaltul om de cultură, Alexandru Nicolescu, continuator al spiritului „Școlii Ardelene”, s-a remarcat prin lucrările scrise și în publicistică. Este unul dintre fondatorii „Culturii creștine”, în care a publicat de-a lungul anilor peste 200 de studii și articole, de asemenea, a colaborat la „Unirea” și la „Observatorul” din Beiuș.

Dintre lucrările originale notăm: „Adevăruri eterne. Meditații, predici, conferințe, cuvântări ocazionale”, Blaj, 1915, „Teologia Morală”, volu-

mul I, Principii, Blaj, 1918, „Dumnezeu în natură”, Lugoj, 1923, „Natura”, Lugoj, 1925, „Stropi de rouă. Povești sufletești date cu prilejul „Exercițiilor spirituale” de dr. Alexandru Nicolescu, Episcopul Lugojului, „Reuniuni Mariane”, în „Cultura creștină”, 1918.

În 1937 prefățează „Noului Testament” în traducerea Preasfinției Sale Ioan Bălan. Bucuria pentru apariția volumului revine, motivat, în întregul articol: „Bun lucru a făcut deci Preasfinția Sa Episcopul Lugojului Doctor Ioan Bălan [...] Nici nu se putea să facă un lucru mai folositor”, și explicația: „În Noul Testament este descrisă cea mai ideală și mai sfântă viață ce a fost trăită cândva pe pământ, pentru că este viața unui Dumnezeu”.

A publicat și traduceri, dintre care reținem „Predicile de advent” ale lui Bourdaloue, Blaj, 1920.

Candelă și jertfă pe Altarul Bisericii.

Perioada plină de zbucium în care Mitropolitul Alexandru Nicolescu a fost în fruntea Bisericii a grăbit „arderea”, prea fragil i-a fost trupul pentru sufletul său mare. S-a stins din viață la 5 iunie 1941, cu foarte puțin timp înainte de izbucnirea celui de al Doilea Război Mondial.

La „Palatul Mitropoliei”, unde a fost așezat sicriul, Biserica își plângea Păstorul. Cei peste 5000 de elevi ai Școlilor Blajului, descumpăniți, pierduți treceau în șir, apăsăți de povara durerii, ca să-și ia rămas-bun de la Părintele lor ocrotitor.

În întreaga Provincie Mitropolitană clopotele băteau continuu. Deși eram copil, am intuit într-o clipă cât de iubit și prețuit a fost Mitropolitul nostru. Pastoralele și îndrumările sale erau ascultate, înțelese și urmate. Acum credincioșii se întorceau spre ele, căutau adevărurile știute și curajul în fața aceluia amenințător necunoscut la care trebuiau să facă față, de-acum fără Păstorul lor.

Presa aceluia moment ne readuce ceva din prețuirea de care s-a bucurat Mitropolitul Alexandru Nicolescu: „Viața acestui mare preot a fost cea mai frumoasă și pilduitoare carte, din care au învățat mai mult cei care l-au văzut măcar o dată” (Gazeta de Transilvania). Sau: „Era învățat fără emfază, era credincios fără patetism, era bun fără ostentație, neprihănit suflet închinat Bisericii Unite, exemplu de nobilă dăruire a altarului (Curentul).

Sintetizând toate gândurile durerii, Înalțul Preasfinției Sale. Iuliu Hossu a spus: „Mitropolitul Alexandru Nicolescu a fost vrednic urmaș al marilor luceferi care au luminat cărarea strămoșilor în cursul veacurilor”.

Dumnezeule bun, binevoiește să dai Mitropolitului Alexandru Nicolescu, care în viață Te-a cunoscut și a crezut în Tine, să te laude fără încetare, fericit în Cer, în vecii vecilor!

Ioan MĂGERUȘAN

IDENTITATEA ȘI PERSONALITATEA SPIRITULUI SFÂNT

Identitatea unei persoane este ansamblul de date prin care se identifică acea persoană. Personalitatea arată ceea ce este propriu, caracteristic fiecărei persoane și o distinge ca individualitate; ansamblul de trăsături morale și intelectuale prin care se remarcă o persoană; felul propriu de a fi al cuiva. Se pune problema dacă Spiritul Sfânt este o persoană sau o forță așa cum susțin unele culte neoprotestante. Expresia din limba ebraică pentru Spirit este ruah, iar din limba greacă pneuma, care înseamnă, suflare, vânt. Spiritul Sfânt nu este și nu poate fi o forță despărțită de noi care se află undeva în spațiu. De aceea este necesar să aprofundăm cunoștințele despre Spiritul Sfânt pentru a înțelege cine este, ce face și cum lucrează în viața noastră de fiecare zi. De la început se poate afirma că Spiritul Sfânt este una din cele trei Persoane ale Sfintei Treimii, este Mângâietorul, și Spiritul Adevărului. Spiritul Sfânt nu este ceva, ci este cineva; este Persoană divină, fără de corp, care locuiește în noi; este de o ființă și nedespărțită de Tatăl și de Fiul. El lucrează în viețile noastre, pe care le îndrumă, le orientează și le modelează pentru a fi demne de părtășia cu Isus Cristos în fericirea veșnică.

Spiritul Sfânt se înfățișează omenirii sub chipuri diferite. În ziua Rusaliilor toți apostolii erau împreună în același loc. „Și dintr-o dată, s-a iscat din cer un vuiet, ca la venirea unei vijelii puternice, și a umplut întreaga casă în care stăteau. Atunci le-au apărut niște limbi ca de foc împărțindu-se și așezându-se asupra fiecăruia dintre ei. Toți au fost umpluți de Spiritul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum Spiritul le dădea să vorbească” (Fap.2,1-4). Apostolii nu cunoșteau alte limbi, ci doar propria limbă, dar cu toate acestea atunci „când a fost vuietul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas tulburată, pentru că fiecare îi auzea pe ei vorbind în limba sa” (Fap.2,6). Vuietul, precum și limbile ca de foc, nu sunt altceva decât modul divin de manifestare al Spiritului Sfânt, care nefiind corporal, a luat chipul material al vuietului și al limbilor de foc pentru a fi perceput de mulțimi, simțit și primit de apostoli. Apostolii au beneficiat de plinătatea Spiritului Sfânt, iar vorbirea lor a fost auzită de fiecare ascultător în propria limbă. Mulțimile erau de neamuri diferite și vorbitori de limbi diferite, dar pentru ca să înțeleagă corect mesajul Evangheliei, Spiritul Sfânt a făcut ca ea să poată fi auzită în limba maternă a fiecăruia.

Această manifestare sub chip material nu a fost una singulară. La Botezul lui Isus Cristos, în apa Iordanului, de către Ioan, botez care a marcat începutul activității pămâtenice a lui Isus, Spiritul Sfânt a luat chipul porumbelului pentru a transmite omenirii că activitatea celui botezat avea în centrul ei mesajul de pace și de dragoste între oameni și popoare. Porumbelul este simbolul păcii pămâtenice, iar așezarea lui pe creștetul lui Isus simbolizează dragostea divină împărtășită umanității. Credința apostolică despre Spiritul Sfânt a fost mărturisită de Bi-

serică de la Conciliu ecumenic din anul 381 de la Constantinopol.

Spiritul Sfânt este Persoană pentru că dispune de calitățile esențiale care definesc persoana. Aceste calități sunt: rațiunea, sentimentele și voința. a) – rațiunea. Ea este a doua treaptă a cunoașterii după simțire și operează cu noțiuni, judecăți și raționamente. Simțurile cuprind formele lucrurilor sensibile, iar rațiunea adună înțelesurile lor. Spiritul Sfânt cunoaște totul până și voia și gândurile lui Dumnezeu și le descoperă nouă ca să le transpunem în viața de fiecare zi pentru a cunoaște darurile primite: „Spiritul cercetează toate, chiar și profunzimile lui Dumnezeu” (1Cor.2,10). Iar noi „am primit Spiritul care este din Dumnezeu, ca să cunoaștem darurile care ne-au fost date de Dumnezeu” (1Cor.2,12). Spiritul Sfânt ne ajută în slăbiciunile și neputințele noastre: „Spiritul vine în ajutorul slăbiciunii noastre pentru că nu știm ce să cerem în rugăciune așa cum se cuvine, dar Spiritul însuși intervine pentru noi cu suspine negrăite” (Rom.8,26); b) – sentimentele. Ele se manifestă ca atitudini ale Spiritului Sfânt față de realitate. Sf. apostol Paul spune: „Vă îndemn, așa dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Cristos și pentru iubirea Spiritului, să luptați împreună cu mine în rugăciunile voastre către Domnul pentru mine” (Rom.15,30). Deci, Spiritul Sfânt este Persoană capabilă de iubire și de întristare: „Nu-l întristați pe Spiritul cel Sfânt al lui Dumnezeu cu al cărui sigiliu ați fost însemnați pentru ziua răscumpărării” (Ef.4,30). Doar o Persoană iubitoare poate fi cuprinsă de întristare. Dragostea decurge din comuniunea Persoanelor Treimice și din plinătatea bunătății divine. Ea se răsfânge, asupra noastră pentru a ne orienta și organiza viața în conformitate cu virtuțile creștine; c) – voința. Spiritul Sfânt își manifestă propria voință ca Persoană prin împărțirea darurilor Sale: „darurile Spiritului Sfânt, împărțite după voința Lui” (Evr.2,4). Magiseriul Bisericii Catolice vorbește de „Cele șapte daruri ale Spiritului Sfânt: înțelepciunea, înțelegerea, sfatul, tăria, știința, evlavia și frica de Dumnezeu”. (1)

Fiecare dintre noi este înzestrat cu unul sau mai multe daruri divine și se cere ca darurile primite să fie folosite la cotele cele mai înalte de trăire pentru ca harul să nu se irosească. Isus Cristos înainte de înălțarea Sa la cer, a promis că va ruga pe Tatăl să trimită pe Spiritul Sfânt ca Mângâietor care se fie pentru totdeauna cu omenirea: „Dacă mă iubiți, veți păzi poruncile Mele și Îl voi ruga pe Tatăl, iar El vă va da un alt Mângâietor ca să fie cu voi pentru totdeauna” (In.14,15-16). Calitatea de Mângâietor nu o poate avea decât Persoana special desemnată pentru acest scop nobil care să ne ajute să păzim poruncile divine. „Dar Mângâietorul, Spiritul Sfânt, pe care îl va trimite Tatăl în numele Meu, vă va învăța toate și vă va aminti toate câte vi Le-am spus Eu” (In.14,26). Doar Persoana

(continuare în pag. 8)

Tineretul - provocări și perspective

Înalt Preasfinția Sa Agostino Superbo, arhiepiscop emerit de Potenza-Muro Lucano-Marsico Nuovo, fost asistent spiritual al Acțiunii Catolice Italiene și al Forumului Internațional al Acțiunii Catolice, a fost invitat la Oradea de către Părintele Rector Anton-Vasile Cioba. Înalt Preasfinția Sa Superbo și reprezentanții Acțiunii Catolice din Spania, Părintele Manolo Verdu și Miguel Ruiz, s-au întâlnit cu tinerii din Oradea în seara zilei de 26 mai, în Aula Magna a Seminarului Greco-Catolic „Sfinții Trei Ierarhi”.

Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, l-a primit cu multă bucurie pe Înaltul ierarh Agostino Superbo și pe reprezentanții Acțiunii Catolice din Spania, subliniind în cuvântul de bun venit ideile importante ale Constituției Pastorale a Conciliului Vatican II – *Gaudium et spes*, anume: demnitatea persoanei umane și misiunea Bisericii în lumea contemporană.

În cuvântul adresat tinerilor din Oradea, Excelența Sa Agostino Superbo a subliniat „importanța de a fi martori credibili ai învierii lui Hristos acolo unde ne aflăm. Să fim ziditori ai credinței celorlalți cu răbdare și milostivire ca făcând astfel să prezentăm în lume în mod

concret Chipul Milostiv al Tatălui”.

Părintele Manolo Verdu, asistentul spiritual al Acțiunii Catolice din Spania, a subliniat în discursul pe care l-a adresat tinerilor orădeni importanța experienței personale a întâlnirii cu Isus cel Înviat, în acest sens adresând tinerilor întrebarea - când au avut ultima oară o experiență personală a întâlnirii cu Isus. Întâlnindu-l pe Isus înlăturăm singurătatea și ne umplem ființa cu bogățiile sale!

Mulțumim lui Dumnezeu pentru aceste daruri pe care ni le-a oferit din bogăția milostivirii sale!

Cristi-Daniel NEAGOE

@ Eugen Ivuț

IDENTITATE ȘI

(urmare din pag. 7)

aflată în comuniune cu Isus are capacitatea deplină de a învăța și a transpune învățămintele Evangheliei în practica și viața de toate zilele și să ne aducă mereu aminte de ele, ca să vină în ajutorul minții noastre limitată.

Spiritul Sfânt a inspirat pe apostoli în realizarea misiunii lor de evanghelizare a omenirii. În ziua Cincizecimi Spiritul Sfânt a coborât pentru totdeauna în sufletele noastre, făcând din ele templul mântuirii care deschide calea spre fericirea veșnică: „nu știți că trupul vostru este templul Spiritului Sfânt care locuiește în voi și pe care Îl aveți de la Dumnezeu?” (1Cor.6,19). Spiritul Sfânt poate locui în noi pentru că este Persoană divină fără trup, este făgăduința Tatălui despre care Cristos a spus: „Și, iată, Eu trimit asupra voastră pe acela pe care Tatăl L-a promis” (Lc.24,49). Spiritul Sfânt este a treia Persoană a Sfintei Treimi, este Dumnezeu, unul și egal cu Tatăl și cu Fiul, de aceeași substanță și de aceeași natură. Sunt trei Persoane divine dar un singur Dumnezeu. Aceste Persoane sunt într-o comuniune deplină, unite

prin dragoste desăvârșită. Isus a nominalizat Persoanele Treimice atunci când a îndemnat pe apostoli să facă ucenici: „mergând, faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Spirit” (Mt.28,19). „Sfânta Treime este de o ființă și nedespărțită. Când ne rugăm Tatălui, Îl adorăm și Îl slăvim împreună cu Fiul și cu Spiritul Sfânt”. (2)

Acțiunile Spiritului Sfânt nu sunt singulare și nici izolate, ci comune și conjugate: „Când Tatăl îl trimite pe Cuvântul Său, El trimite întotdeauna și Suflarea Sa: misiune conjugată, în care Fiul și Spiritul Sfânt sunt distincți, dar inseparabili. Desigur, Cristos este acela care apare, fiind Chipul văzut al Dumnezeului nevăzut, dar Spiritul Sfânt este Cel care Îl revelează”. (3)

Deci, Spiritul Sfânt este Persoană Trinitară cu identitate și personalitate proprii confirmate prin calitățile și acțiunile Sale și cu mod de manifestare asemănător cu al unei energii.

(1) CATEHISMUL BISERICII CATOLICE, ediția a III – a 2003, 1831; (2) Idem 2789; (3) Idem 689.

Silvia PANTIȘ

Inima preasfântă a lui Isus

Inima preasfântă a lui Isus a început să fie cinstită încă din anul 1300, când sfânta Gertruda a avut harul unor descoperiri cerești.

Sfânta Mechtilda de Magdenburg sub inspirație divină a scris multe rugăciuni și deprinderi de evlavie în cinstea Preasfintei Inimi. Cu răspândirea cultului Inimii preasfinte s-au ocupat în evul mediu aproximativ 20 de sfinți, fericiți și învățați. Răspândirea cinstirii Preasfintei Inimi în toată lumea s-a făcut însă, prin sfânta Maria Margareta Alacoque călugăriță, aleasă de Isus pentru descoperirea tainelor din Inima Sa.

Cultul preasfintei Inimi este cea mai răspândită evlavie practică azi de creștini, fiind unul din cele mai însemnate mijloace de mântuire. Într-o viziune, sfintei Maria Margareta îi apărură Inima lui Isus pe un tron de flăcări, înconjurată cu o cunună de spini, având o cruce deasupra ei. Flăcările și lumina ce o emana în toate direcțiile reprezintă marea lui iubire pentru oameni, precum și harurile pe care le dă. Spinii îi provoacă înțepăturile pe care le facem prin păcatele noastre. O dată cu întruparea lui, crucea I s-a fixat în Inimă.

Pentru noi păcătoșii, Isus n-a ezitat să îmbrace natura noastră umană și să moară pe cruce, alegând cea mai rușinoasă moarte. Inima lui e un depozit al dragostei dumnezeiești. Dorința Lui este să ne deschidem inimile pentru iubirea lui. Dacă ne analizăm bine, începem să ne îndoim că preasfânta Inimă ne-ar putea iubi. Totuși trebuie să credem în iubirea Ei, nu pentru meritele noastre, ci pentru că Dumnezeu este iubire. Iubirea divină este diferită de a noastră. El nu are nevoie de un motiv pentru a iubi. Iubește pentru că simte nevoia să iubească. Deci Isus ne iubește, nu pentru bunătatea și meritele noastre. Ne iubește necondiționat, dar cu cât avem o disponibilitate și deschidere mai mare, vom percepe mai mult iubirea lui. Să apelăm deseori la rugăciuni săgetătoare: „Dulce Inima Lui Isus fii iubirea mea!” Se va deschide un fel de curent de iubire între noi și El. „Isuse cu inima blândă și smerită, fă inima noastră asemenea cu Inima Ta!” În mijlocul unei lumi plină de minciună, egoism și imperfecțiuni avem nevoie de o iubire pură. Într-o lume agitată în care multe suflete sunt urmărite de frică și tristețe, avem nevoie de pacea lui pe care ne-a promis-o: „Pacea mea v-o dau vouă, pacea mea v-o las vouă, nu v-o dau cum o dă lumea să nu vi se tulbure inima nici să nu se înspăimânte.” Trebuie să-I acordăm încredere și să ne lăsăm transformați de Isus. Iubirea Preasfintei Inimi nu este numai de dorit, ci este indispensabilă. „Inimă preasfântă a lui Isus toată nădejdea în Tine mi-am pus!” Sufletul cu cât mai multe acte de dragoste face, cu atât mai mult este iubit, căci preasfânta Inimă răsplătește din plin iubirea care I se dă. El își dezvăluie Inima celor care-L iubesc. Apostolilor, care erau închiși în Cenacol de frică după moartea lui Isus, le apare după Înviere și le

arată Inima „Eu sunt!” Locul cel mai sigur de pe pământ este Inima Sa. Apostolul Ioan când s-a adăpostit cu familiaritate pe Inima preasfântă, la Cina cea de taină, uitând de toate și-a găsit odihna, iar Isus i-a lăsat apoi cea mai prețioasă moștenire.

După înviere, Isus nu a plecat cu totul de la noi, nu ne-a fost răpit, fiindcă la Cina de pe urmă a făcut gestul suprem de instituire a Sfintei Euharistii, acest testament al iubirii. Pentru a ne câștiga inima, El se umilește în continuare. Inima lui e mai vie ca a oricui, trăiește peste veacuri mistuită de dor și sfâșiată de durere. E un abis de dragoste și sacrificiu.

Locuința Inimii lui Isus e în Tabernacol. Dacă-L vom iubi cu adevărat vom vedea Inima Lui dumnezeiască blândă și smerită, dar mai ales rănită și însângeraată pentru păcatele omenirii și în același timp iubitoare și de mare milă. Dacă Isus a putut transforma apa în vin la nunta din Cana, trebuie să avem credința că El poate transforma și vinul în Sângele Său. Dacă Isus din doar cinci pâini a hrănit peste cinci mii de oameni, trebuie să avem credința că poate transforma pâinea în hrană spirituală, pentru milioane de oameni de pretutindeni.

Dacă preoții prin puterea care li s-a dat, ne oferă Trupul și Sângele lui Isus, spre iertarea noastră și dobândirea vieții veșnice, nu putem rata ocazia de a veni des să-L întâlnim, să ne apropiem inima de Inima lui la sfânta Împărtășanie și să se unească Inima lui sfântă și de necuprins, cu modesta și micuța noastră inimă. Vom simți revărsarea iubirii divine. Isus, bucuria noastră veșnică, dorește să-și ridice în inimile noastre altarul iubirii. Oaspete drag, atotputernic, rămâi cu noi!

Întâlnirea Eparhială a Copiilor

Liceul „Don Orione” din Oradea a fost și anul acesta gazda Întâlnirii Eparhiale a Copiilor din Eparhia de Oradea. Au participat peste 1000 de copii din județele Bihor, Sălaj și Satu Mare.

Întâlnirea a început cu procesiunea spre sala de sport unde a fost săvârșită Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie de către Preasfinția Sa Virgil Bercea, alături de părintele vicar responsabil cu preoții, Antoniu Chifor, părintele Florian Gui, părinții responsabili cu pastorația tinerilor din Eparhie și alți părinți prezenți. În cuvântul adresat copiilor, Preasfinția Sa a subliniat importanța milostivirii, a iubirii și a rugăciunii în ziua de astăzi.

După Sfânta Liturghie a urmat masa de prânz oferită celor prezenți după care au urmat jocurile. Mai apoi trupa „Arcadia” a prezentat piesele de teatru „Domnul Goe” și „Un pedagog de școală nouă”, ca la final să aibă loc premiarea grupurilor prezente la întâlnire.

Întâlnirea a avut ca temă „Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui” și a fost organizată de Biroul Pastoral Eparhial. Fiecare dintre participanți a primit câte un tricou imprimat cu desenul elevului Ștefan Lucuța din Aleșd, care a fost câștigătorul concursului „Alege imaginea potrivită pentru Întâlnirea Eparhială a Tinerilor”.

Biroul de presă

Prima Sfântă Împărtășanie Solemnă

În Duminica a IV-a după Sfintele Paști, în Biserica „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe” din Oradea a fost celebrată Prima Sfântă Împărtășanie a copiilor din clasa a III-a B. Aceștia l-au primit pentru prima oară pe Isus în Sfânta Împărtășanie, în cadrul Sfintei Liturghii celebrate de către părintele Antoniu Chifor, vicar responsabil cu preoții, părintele Popa Paul, părintele Eduard Fischer, părintele Anton Rus și părintele Crișan Ioan. Acest eveniment a reprezentat o sărbătoare a familiilor lor, dar și a întregii comunități greco-catolice.

Sâmbătă, 21 mai 2016, la ora 19.00, copiii împreună cu părinții și cu învățătoarele, Mălan Diana și Gaspar Eva Monika s-au spovedit. Duminică, copiii îmbrăcați în haine de sărbătoare au venit la Biserică, însoțiți de familiile lor. Sfânta Liturghie a început cu procesiunea, pornind din curtea Seminarului Teologic Greco-Catolic, până în Biserică. Ajunși la altarul Bisericii „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe”, elevii s-au implicat, plini de entuziasm, citind

și cântând ca niște îngeri pogorâți pe pământ.

Cel mai emoționant moment a fost cel al împărtășirii copiilor cu Trupul și Sângele lui Cristos.

Prima Sfântă Împărtășanie pe care au primit-o copiii este o sărbătoare a bucuriei, dar și un îndemn la a continua cu mai mare entuziasm drumul credinței început la Sfântul Botez.

Diana MĂLAN, Eva Monika GASPARI

Rămas bun de la episcopul Tempfli József

Episcopul Böcskei László a celebrat luni, 30 mai 2016, la ora 11.00 în Catedrala Romano-Catolică din Oradea, Sfânta Liturghie de înmormântare al celui care a fost cel de-al 81-lea ierarh al diecezei, episcopul Tempfli József.

Au venit să-și exprime respectul față de episcopul răposat și să se roage pentru mântuirea sufletului acestuia în număr mare credincioși din dieceză, dar și din alte dieceze și eparhii, reprezentanți ai vieții publice, autorități, slideri religioși, reprezentanți ai cultelor, preoți din Oradea și din alte locuri. Au participat la sfânta liturghie arhiepiscopi și episcopi greco- și romano-catolici, dar este demnă de subliniat și laudabilă prezența episcopului ortodox de Oradea, Sofronie Drincec, care a venit să se roage împreună cu frații catolici în aceste triste momente de doliu. Din București a sosit la Oradea nunțul apostolic, arhiepiscopul Miguel Maury Buendía. S-au unit celor prezenți în rugăciune de asemenea și reprezentanți ale diferitelor asociații, uniuni și ordine cavalierești, cu care episcopul defunct a avut o strânsă relație în timpul vieții, îndeosebi în perioada activității sale. Nu în ultimul rând a venit să-și ia rămas bun de la ruda lor mult iubită și familia acestuia.

Credincioșii Orădeni au avut ocazia să-și ia rămas bun de la fostul lor episcop deja duminică după amiază, având în vedere faptul, că trupul neînsuflețit al episcopului Tempfli a fost adus în Catedrală la ora 15.00, unde s-a oficiat mai apoi la ora 18.00 sfânta liturghie de recviem.

În cadrul funeraliilor de luni, omelia a fost rostită în limba română de către Ioan Robu, arhiepiscop romano-catolic de București. Acesta a vorbit despre voturile și promisiunile pe care un episcop le depune în momentul hirotonirii, respectiv despre responsabilitățile pe care și le asumă. Episcopul Tempfli József a fost fidel în viața lui și în activitatea sa pastorală acestor voturi. Jakubinyi György, arhiepiscopul din Alba Iulia a vorbit despre vocații, despre modul în care vocația

preotească s-a dezvoltat și transformat începând cu Vechiul Testament și până în Biserica modernă, făcând legătura cu vocația episcopului defunct. A tras un semn de exclamare față de faptul, că vocațiile preoțești sunt în continuă scădere, tot mai puțini sunt acei tineri, care –așa cum odinioară a făcut-o episcopul Tempfli – ascultă vocea Domnului care îi cheamă la slujire. I-a încurajat pe credincioșii prezenți să se roage pentru noi vocații, exprimându-și credința în faptul, că episcopul defunct nu va întârzia să mijlocească la Dumnezeu pentru vocații în dieceza pe care a slujit-o.

La capătul sfintei liturghii, episcopul Böcskei László i-a numit pe toți cei apropiați lui Tempfli József: colegi, cei care l-au îngrijit în lunga perioadă de boală, familia. I-a îndemnat să-și ia rămas bun de la defunct prin rugăciune. Ierarhul le-a mulțumit reprezentanților sferei politice și ale cultelor pentru prezență și rugăciune. Președintele Ungariei, Áder János, respectiv cardinalul din Budapesta Erdő Péter și-au prezentat condoleanțele printr-o scrisoare adresată episcopului Böcskei.

După recviem, corpul neînsuflețit a fost dus în cripta Catedralei, unde a fost așezat pentru odihna cea veșnică alături de alți episcopi, canonici și personalități de vază ale diecezei, în locul desemnat încă în timpul vieții.

www.varad.org

Consiliul Preoțesc

În baza drepturilor conferite de cann.269 §§ 1 CCEO, PSS Virgil Bercea a convocat, luni, 13 iunie 2016, ora. 10.00, la Seminarul Teologic "Sfinții Trei ierarhi" din Oradea, Consiliul Preoțesc.

La ședința Consiliului Preoțesc au fost convocați:

Membrii de drept: Vicar General: Pr. Olimpiu Todorean; Vicar cu preoții: Pr. Antoniu Chifor; Vicar Foraneu: Pr. Gheorghe Țurcaș; Vicar Foraneu: Pr. Radu Filip; Pr. Rectorul seminarului: Pr. Anton Cioba; Pr. Protopop: Gavril Bubo; Pr. Protopop: Pr. Zorel Zima; Pr. Protopop: Pr. Gheorghe Seica; Pr. Protopop: Pr. Valer Părau; Pr. Protopop: Pr. Nicolae Bodea; Pr. Protopop: Pr. Vasile Goje; Pr. Pr. Protopop: Pr. Alexandru Duma; Pr. Protopop: Pr. Florin Hendea.

Membri numiți de Episcop: Pr. Alexandru Dragoș; Pr. Duma Ovidiu; Pr. Florian Gui; Pr. Cristian Săbău; Pr. Vasile Șoptea.

Membrii aleși de preoți: Pr. Vasile Țanțaș (Oradea); Pr. Florin Selegean (Beiuș); Pr. Alexandru Chivari (Holod); Pr. Adrian Cioară (Marghita); Pr. Daniel Bertean (Zalău); Pr. Cristian Borz (Șimleu); Pr. Crișan Marius (Ardud); Pr. Eugen Sava (Carei); Pr. Radu Cefan (Ier); Pr. Florin Holhoș (Tășnad).

În cadrul întâlnirii s-au dezbătut teme propuse de episcop și de membrii consiliului, de natură pastoral - administrativă ale Eparhiei de Oradea.

Biroul de presă

Ioan DĂRĂBĂNEANU

PASTILA CREDINȚEI (XIV)

PRIVILEGIILE: TRĂSURĂ VERSUS CĂRUȚĂ

Acest titlu are ca punct de pornire și în același timp de finalizare, prin explicații și argumentări, o întâmplare petrecută în 3 august 2015, la Muzeul Municipal din Beiuș.

Trei nepoți (din cei cinci câți au fost) ai martirului Ioan Ciordaș (greco-catolic) și a soției sale poeta "Viora din Bihor" (ortodoxă) au fost reprezentați de către Maia Bayer, actualmente domiciliată în Lugoj, au oferit muzeului o consistentă și valoroasă donație (caiete, manuscrise de poezii, corespondență, colaje din ziare și reviste, tablouri și o sculptură - bust - semnată de sculptorul Gheorghe Groza).

Cu această ocazie d-na Georgeta Brânda director al muzeului a organizat o recepție, la care au participat: poetul și dr. în sociologie Nicolae Brânda, descendenți ai martirului Ciordaș (fam. Dărăbăneanu), părintele protopop al Bisericii Greco-catolice Zorel Zima și profesorul Anton Naghiu.

Pe parcursul prezentării donației, a comentariilor, evocărilor însoțitoare, d-na Bayer și-a manifestat mulțumirea sufletească pentru privilegiul de a avea bunici atât de valoroși: martirul Ioan Ciordaș și Viora de Bihor din partea mamei precum și bunici din partea tatălui, implicați și aceștia, în lupta pentru unitatea națională.

Pornind de la cuvântul privilegiu, rostit de mai multe ori, subsemnatul am mărturisit trăirea unei anumite stări psihice și am exprimat apoi o părere personală în relație cu ceea ce se numește privilegiu. De câte ori particip la evenimente gen omagiere, trăiesc o stare ciudată, pe care am numit-o "teamă epigonală". Teamă de a nu fi urmașul, pentru care valorile omagiate sunt estompate, prăfuite ori chiar șterse de tot. În accepțiunea mea privilegiile de acest gen pot fi trăsură ori căruță. Trăsura sau "birje" în care urmașul, privilegiatul, să stea, în mândrie pompoasă, ori chiar înfumurată, la vedere, în plimbări cât mai frecvente, pe esplanada opiniei publice.

Cealaltă postură, din perspectiva metaforei mele, este cea a căruței, a carului. O căruță în care privilegiatul să încarce odată și încă odată, poate chiar mereu, fapte, comparabile valoric cu cele care fac obiectul omagierii.

În același context, al privilegiilor, o doamnă observă, în totală acuratețe, că privilegiul este o **po-vară o responsabilitate**, de mare răspundere civică, morală și istorică.

Au urmat comentarii, argumentări, confesiuni ce au conferit substanță acestui act cultural - acesta este numele întâmplării săvârșite! - și în același timp,

în ceea ce mă privește, îndemn imperios, irezistibil de continuare a meditației, abordată din cel puțin trei perspective: **comunitară** (societatea Beiușului), **confesională** (Biserica Greco-Catolică din Beiuș) și o perspectivă de nivel **personal**.

1. Abordarea comunitară

Pornește de la o constatare cât se poate de reală. Beiușul este o zonă privilegiată semănată și năpădită de omagieri. Sunt destule. În aprilie parastasul martirilor Ciordaș și Bolcaș, tot în aprilie Ziua Beiușului, luna cinstirii. Apoi zilele școlilor din Beiuș (octombrie Colegiul Național Samuil Vulcan, **mai** Colegiul Tehnic "I. Ciordaș" Beiuș, **iunie** Liceul Vocațional "N. Bolcaș" **decembrie** Școala Gimnazială "Nicolae Popoviciu" Beiuș). Adăugând la acest calendar al omagierilor diferitelor aniversări a unor personalități sau evenimente culturale obținem un calendar "împrestricat" cu roșul sărbătorilor laice.

O constatare tristă. Multe dintre acestea sunt de tip "birje". O trecere, de gen plimbare colectivă, de rutină, doar pentru a fi vizualizată. Cortegiu al coroanelor și discursurilor lipsite de nervul entuziasmului, al trăirilor patriotice.

Există uneori și situații, din păcate destul de rare când privilegiile Beiușului, sunt încărcate de faptele pregătirilor în seva trăirilor sufletești, chiar dacă sunt îmbrăcate în veștimintele festivităților. Sunt "căruțe" încărcate cu sentimente, admirație și respect aplicat, abordări vii ale prezentului pentru împlinirea viitorului care va reuși să fie pe măsura trecutului omagiat. Huruitul roților acestor "căruțe" trezesc somnolența comunitară, trăirea de "a fi" cu bucurie, permițând așteptarea timpului de "a nu fi" cu seninătate.

Exemplificăm această ultimă susținere prin evocarea unei întâmplări petrecute în anii din urmă (1994).

Printr-o hotărâre a Consiliului Local, din acele timpuri, s-a ajuns la ideea refacerii monumentului închinat martirilor Ioan Ciordaș (greco-catolic) și Nicolae Bolcaș (ortodox), uciși bestial de bandele secuiești în aprilie 1919, monument demolat până la nivel de soclul de răvna slugarnică a comuniștilor beiușeni de după război.

Un domn Unomo, același sau poate altul, membru al Consiliului Local a propus o activitate omagială specială, care s-a și întâmplat.

O zi de istorie pentru Beiuș 19 aprilie, decretată prin Hotărârea Consiliului Local ca fiind "Ziua Beiușului" a început la orele dimineții la intrarea în localitate, dinspre comuna Lunca (locul asasinării martirilor). Pe un afet de tun drapat cu tricolorul românesc era așezată pla-

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

ca de bronz cu efigiile celor doi martiri. Tunul tras de cai avea în față un pluton de soldați îmbrăcați în uniforme de la 1918, conduși de un ofițer cu sabia la poziția "spre onor". În urma tunului un cortegiu format din cetățeni ai Beiușului și notabilități de la Oradea. De-o parte și alta a șoselei elevii din oraș presărau florile recunoștinței în fața cortegiului. În fața primăriei s-a oferit tradiționala pâine cu sare. A urmat apoi un alt moment emoționant. În acordul imnului de stat și salvele de armă ale ostașilor din Garnizoana Beiuș, placa a fost fixată pe soclu. În aceeași seară pe străzile Beiușului a răsunat fanfara militară și corul ostășesc "Treceți batalioane române Carpații". Acțiunea s-a finalizat printr-o emoționantă retragere cu torțe.

Anul 1996 a însemnat corolarul acestei acțiuni. În aceeași atmosferă de emoție colectivă s-a întors pe soclul respectiv și replica monumentului realizată de sculptorul orădean Cornel Teodor Durgheu.

2. Abordare confesională.

Credincioșii Bisericii Române Unite cu Roma din Beiuș sunt testamentarii privilegiului de a fi urmașii unor personalități ctitoriale ale Beiușului: Episcopii Greco - Catolici: Ignatie Darabant (Biserica Sântul Dimitrie din centru Beiușului), Ep. Samuil Vulcan (liceul cu predare în limba română), Ep. Mihail Pavel (corpurile de clădire ale liceului, burse pentru copii sărmani), Ep. Demetriu Radu (Palatul Episcopal, Librăria și tipografia Doina), Ep. Valeriu Traian Frențiu (corpuri de clădire a Liceului Samuil Vulcan și Liceul de fete Greco-catolic).

Vocația luptei pentru unitatea națională, pentru izbânda adevărului, a libertății s-a transmis din generație în generație. În felul acesta privilegiul inițial s-a transmis trans-generațional. Astfel a apărut privilegiul Niculită Pop, profesor greco-catolic care a cunoscut martiriul temnițelor comuniste. La fel s-a întâmplat și cu profesorul Traian Bodea (ortodox) care în 1956, adolescent fiind, a fost întemnițat pentru crezul său.

Comunitatea greco-catolică din Beiuș din perioada interbelică și-a asumat rolul de fanion în domeniul vieții culturale. Să ne amintim selectiv, de această dată, de corul

orașului, Corul "Lira" condus de profesorul greco-catolic Ioan Bușiția, fondator al Muzeului de Istorie Naturală, președintele a unor asociații sportive și de turism. În același registru se situează profesorul și istoricul Constantin Pavel (greco-catolic) care a scris monografia "Școalele din Beiuș". Profesori și preoți greco-catolici autori de manuale continuă șirul de privilegii testamentare până în zilele noastre. Acestea și altele ce nu au fost amintite aici sunt **privilegii** care nu trebuie să devină povară dar nici "trăsuri". Ele sunt responsabilități, "cărute" încărcate cu uneltele și recolta faptelor. Argumentăm oferind câteva exemplificări. "Reuniune Corală Ioan Bușiția" a Bisericii Greco-Catolice din Beiuș cu spectacole de nivel local, în Beiuș și în localitățile din jurul Beiușului, participarea la Corala "Francisc Hubic" de la Catedrala Sf. Nicolae din Oradea. În același registru se înscriu și participările, organizarea și susținerea unor evenimente culturale locale (expoziții, lansări de carte etc.).

3. Abordare personală.

Acest segment de abordare se referă la persoane continuatoare de tradiție culturală, pentru care "privilegiile" sunt ceea ce am numit "cărute" și nu "birje". Privilegiul de a-l avea în istoria urbei pe prof. Ioan Bușiția este valorificat de o persoană care a realizat un experiment național privitor la învățământul preuniversitar de profil ecologic sau organizarea unor tabere de ecologie în zona Munților Apuseni. Privilegiul de a fi urmașii profesorilor: Victor Borlan ori Vasile Dumbravă, autori și traducători de manuale școlare se valorifică în zilele noastre prin două titluri de manuale școlare, câștigate în urma unor concursuri naționale.

Privilegiul de a fi urmașul lui Constantin Pavel, trăiește și primește rigoare valorică în persoana d-lui Mihoc Blaga, doctor în istorie, autor a mai multor cărți de istorie a Bisericii noastre.

Oprindu-ne în acest punct cu exemplificări și argumente, trăim bucuria de a fi continuatori ai vocației culturale și de patriotism local și național a Bisericii române Unite cu Roma.

Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2016

IULIE

Universală: Pentru ca să fie respectate popoarele indigene, amenințate în identitatea lor și în însăși existența lor.

Pentru evanghelizare: Pentru ca Biserica din America Latină și din Caraibe, prin misiunea sa continentală, să vestească evanghelia cu reînnoit elan și entuziasm.

AUGUST

Universală: Pentru ca sportul să fie o oportunitate de întâlnire fraternă între popoare și să contribuie la cauza păcii în lume.

Pentru evanghelizare: Pentru ca toți creștinii să trăiască urmarea evangheliei dând mărturie de credință, onestitate și iubire față de aproapele.

Adunarea Generală AGRU

Prima întâlnire din acest an a membrilor Consiliului Director Național și a celor 6 Consilii Directoare Eparhiale, precum și a altor delegați AGRU, însoțiți de asistenții lor spirituali, a avut loc în cadrul lucrărilor Adunării Generale a asociației, care a fost găzduită de parohia „Sf. Petru” din Brașov (Arhieparchia de Alba Iulia și Făgăraș).

Tema Adunării Generale, desfășurată în zilele de 3 și 4 iunie 2016, a fost Mila biruiește în fața judecății, având ca motto un citat din enciclica Dives în misericordia a Sfântului părinte Papa Ioan Paul al II-lea: „Dimensiunea divină a răscumpărării nu se realizează numai în faptul de a face dreptate în privința păcatului, ci și în acela de a-i reda iubirii forța creatoare prin care omul are din nou acces la plinătatea de viață și de sfințenie ce vine de la Dumnezeu”. (Ioan Paul al II-lea, Dives în misericordia, V,7c)

Pe ordinea de zi s-au aflat teme precum:

- * alegerea structurii de conducere pentru perioada 2016-2019;

- * propunerea de consilieri pentru sectorul adulți din ACRO, avându-se în vedere că în perioada 4-6 noiembrie a.c. va avea loc Adunarea Generală a ACRO;

- * propunerea unor direcții de acțiune pentru următorii 3 ani (ex. susținerea legislației în favoarea familiei creștine, atenție mai mare acordată copiilor și tinerilor din Biserica Română Unită, pregătirea comemorării a 100 de ani de la Marea Unire).

Structura de conducere pentru următorii 3 ani, respectiv pentru perioada 2016-2019, este reprezentată de:

- președinte: Călin DIACONU;

- secretar: Cecilia FRĂȚILĂ;

- consilier: Alin TAT;

- responsabil comunicare: Raimondo-Mario RUPP, precum și de Vicepreședinți, membri ai Consiliului Director al AGRU Național, având în coordonare următoarele departamente:

- * Octavian BERȚA – Departamentul social și caritativ;

- * Ioan F. POP – Departamentul pentru învățământ și cultură;

- * Marius BOLDOR – Departamentul spiritual și ecumenic;

- * Iustin BURSAȘ – Departamentul juridic;

- * Marian BOIAN – Departamentul pentru copii și familie.

În urma alegerii Domnului Călin Diaconu în funcția de președinte al AGRU-lui Național, urmează ca AGRU București să-și aleagă un nou președinte, care va completa lista vicepreședinților la nivel național

și căruia îi va reveni misiunea de a coordona departamentul pentru imagine și relații publice.

Secretarul Asociației va fi în continuare Cecilia FRĂȚILĂ, iar Trezorerul Asociației va fi în continuare Dna Oana CIOBANCAN. Asistentul Spiritual al AGRU Național va fi în continuare Pr. Vicar Angelo POP.

Pentru că până în data de 15 iunie a.c. trebuie definitivată lista consilierilor pentru adunarea generală a ACRO, fiecare structură eparhială va trimite propuneri pentru ocuparea celor 4 locuri ce revin AGRU-lui în cadrul ACRO.

De asemenea, în funcție de posibilitățile actuale ale Asociației AGRU – la nivel intern și internațional – s-a stabilit că reprezentarea va fi limitată la două organizații: ACRO și SIESC. Clarificarea privind continuarea apartenenței AGRU la celelalte asociații, respectiv: ELF, Pax Romana și FAFCE, este subiectul unei analize tehnico-economice care va fi prezentată la următoarea întâlnire.

S-a stabilit ca următoarea întâlnire a membrilor AGRU din Consiliul Director Național și din Consiliile Directoare Eparhiale să aibă loc în toamnă, în perioada 23-24 septembrie, la Satu Mare.

O scrisoare de informare împreună cu o solicitare de audiență pentru acordarea Binecuvântării pentru cele ce Asociația AGRU își propune în noul mandat, care a început în 4 Iunie 2016, va fi transmisă către PF Lucian Mureșan până la sfârșitul lunii Iunie 2016.

Pentru Consiliul Director AGRU Național, semnează prezentul Comunicat, următorii:

- * Președinte, Călin DIACONU

- * Secretar, Cecilia FRĂȚILĂ

- * Asistent Spiritual, Pr. Angelo POP

- * Consilier, Alin TAT

Prima Sfântă Împărtășanie Solemnă

În cadrul Sfintei Liturghii din Duminica Orbului, celebrată în 5 iunie 2016, în Catedrala Sfântul Nicolae din Oradea, 35 de elevi aparținând clasei a III-a A din cadrul Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu” și din Parohia Catedralei noastre, au trăit minunea deschiderii ochilor spre o nouă experiență cu Isus în Sfânta Împărtășanie.

Clopotele anunță momentul întâlnirii duminicale în rugăciune. Prima dimineață de duminică a lunii iunie anunță, printr-o șoaptă, dorința de a fi o zi specială pentru comunitatea greco-catolică din Oradea. Zeci de copii, conduși de părinți, prieteni și multe rudeni, se apropiau de centrul orașului cu pași tot mai firavi, vrând parcă să prevestească minunea ce aveau să o trăiască alături de mult iubitul lor episcop Virgil. Cu voci subțiri și tremurătoare marchează începutul Liturghiei prin intonarea cântecelor deja pregătite.

La sfârșitul celebrării euharistice, în aceeași climă de sărbătoare marcată de daruri cerești și mai apoi omenești, copiii au ținut să spună al lor cuvânt, astfel:

Preasfinția Voastră,

Dragi credincioși

Pentru noi este ziua mulțumirilor și în primul rând dorim să-I mulțumim lui Isus, care cu atâta dragoste a venit în sufletele noastre. Vă mulțumim din suflet, Preasfințite Episcop, că ați făcut posibilă această unire a noastră cu El azi.

Această Împărtășanie nu marchează sfârșitul catehezei, ci este începutul experienței noastre, adică a fiecăruia dintre noi, cu Isus – prietenul și fratele nostru cel mai bun. Nu suntem destul de mari pentru a înțelege acest mister, dar credem în Isus cel Înviat care împreună cu noi,

în timpul Liturghiei, se oferă Tatălui Său și devine hrana noastră pentru viața veșnică.

Vom încerca să trăim fiecare întâlnire cu Isus ca fiind: prima, unica și singura, exact ca și astăzi. Dar, dacă vârsta ne trădează atenția uneori de la cele întâmplătoare aici, noi vă aducem aminte de cuvintele înțelepte ale unui tată rostite fiului său pe nume Ion Creangă: „Dacă-i copil, să se joace; dacă-i cal, să tragă; și dacă-i popă, să citească” iar voi, dragii noștri, să ne treceți cu vederea!

Mulțumim acum în mod special părinților și îi asigurăm că de acum înainte vom contribui la îmbogățirea caselor noastre ori de câte ori ne întoarcem de la Biserică cu daruri multe de la Isus. Vă mulțumim tuturor:

Se cuvin mulțumiri celor care s-au implicat în pregătirea acestor copii, doamnelor învățătoare Bianca Dobrată și Flavia Pinte, părinților preoți care s-au ocupat de pregătirea lor, părintele Traian Dobrată și Ovidiu Duma, precum și domnului profesor George Demian.

Biroul de presă

Poarta Sfântă – Protopopiatul de Oradea

În sâmbătă de dinaintea Duminicii orbului din naștere, Protopopiatul Greco-Catolic Oradea a făcut un pelerinaj la Catedrala „Sfântul Nicolae”, cu trecere prin Poarta Sfântă. Procesiunea a pornit din curtea Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu” și după înconjurarea Catedralei, fiecare pelerin a trecut Poarta Sfântă.

Sfânta Liturghie a fost celebrată de Preasfinția Sa Virgil Bercea, alături de părintele vicar general Olimpiu Todorean, părintele protopop de Oradea, Gavril Buboși și preoții protopopiatului. În cuvântul de învățătură adresat pelerinilor, Preasfinția Sa, după o scurtă prezentare istorică a anilor jubiliari decretați de Suveranii Pontifi, a vorbit despre „numele lui Dumnezeu care este milostivire”.

Sfântul Părinte Papa Francisc în momentul decretării Anului Jubiliar al Milostivirii a acordat și posibilitatea de a primi indulgența plenară, astfel au fost recitate rugăciunile: Crezul, Tatăl Nostru și Născătoare de Dumnezeu, credincioșii având posibilitatea de a se mărturisi și a primi Sfânta Împărtășanie.

Biroul de presă

@ Eugen Ivut

Sprijinirea familiilor din localitatea Șuncuiș

Asociația Caritas Eparhial Oradea are o activitate diversificată și extinsă de servicii sociale atât în zone urbane cât și în zone rurale, în funcție de diferitele categorii vulnerabile de beneficiari identificate. Astfel, în luna mai a acestui an, asociația a identificat în urma unei vizite în comuna Finiș, nevoia de distribuire a unor produse de alimente de bază, familiilor defavorizate social din localitatea Șuncuiș.

Numărul mare al membrilor dintr-o familie, lipsa unui loc de muncă stabil, venitul modic, constituie profilul familiilor din această comunitate, majoritară de etnie rromă.

Pentru îmbunătățirea condițiilor de viață precare, Asociația Caritas Eparhial Oradea a venit în sprijinirea a 40 de familii cu posibilități financiare reduse și aproximativ 200 de copii ale acestora prin oferirea de pachete de alimente care au conținut produse alimentare de bază precum: făină, ulei, orez, zahăr și paste făinoase.

Prin organizarea acestei acțiuni umanitare, am dorit să fim aproape de persoanele aflate într-o situație de impas.

Caritas

Acordarea de alimente beneficiarilor Centrului de Zi din Ioaniș

În cursul lunii mai, Asociația Caritas Eparhial Oradea a venit în sprijinirea a 42 de familii beneficiare ale Centrului de Zi pentru Copii, din localitatea Ioaniș, comuna Finiș.

În urma muncii directe a asistentului social cu aceste familii, s-a constatat nevoia acerbă de acordarea unor servicii primare de specialitate, cea mai importantă fiind alimentația precară. Această nevoie este factorul principal care generează o serie de efecte negative asupra copilului, precum: abandonul școlar, discriminarea copiilor în școli și grădinițe, marginalizare socială. Centrul de Zi Ioaniș, vine în întâmpinarea acestor probleme, prin asistarea a 53 de copii, oferindu-le zilnic o masă caldă și o gustare, dorind astfel, să le satisfacă una dintre nevoile cele mai importante de sprijin pe lângă multe alte nevoi specifice vârstei.

Astfel, Asociația Caritas Eparhial Oradea a venit în sprijinul acestor familii prin oferirea a 42 de pachete de alimente care au conținut produse alimentare de bază, precum: făină, ulei, orez, zahăr, paste făinoase.

Prin acordarea acestor pachete de alimente neperisabile, Asociația a dorit îmbunătățirea calității vieții, precum și prevenirea scăderii nivelului de trai a familiilor dezavantajate social, beneficiare ale centrului.

Caritas

Sărbătoare la Ioaniș

La Centrul de zi pentru copii din Ioaniș a fost organizat concursul „Copiii noștri au talent”, miercuri 1 iunie, a.c., în cinstea Zilei copilului. Într-o atmosferă de entuziasm, emoție și bucurie, copiii și-au manifestat talentul cu dăruire în diverse probe artistice și sportive: scenete hazlii, desen, muzică, poezie, dans, volei, fotbal, tenis, coardă, deka și skandenberg. La finalul concursului toți copiii au fost premiați pentru talentul și dăruirea cu care s-au pregătit pentru probele desfășurate.

Cu siguranță că ziua de 1 Iunie va rămâne în mintea și sufletul copiilor, dovada fiind fericirea, mulțumirea și împlinirea citită pe chipul lor, mulțumirile și chiotele de bucurie din glasul lor. Timp de patru ore s-au simțit importanți și speciali într-o zi specială, ziua lor, Ziua copiilor.

Le dorim tuturor copiilor să-și păstreze mereu zâmbetul cald, sufletul pur și lumina din priviri.

Corina ANDRAS

ALEXANDRU TODEA - ACADEMICIAN, DASCĂL AL BLAJULUI

150 de ani ai Academiei române sărbătoriți la Blaj

Mitropolia Română Unită cu Roma cinstește 40 de academicieni care au fost elevi, dascăli și episcopi în orașul școlilor.

O echipă de 10 redactori, coordonată de PS Claudiu Pop, a lucrat la editarea unui volum omagial dedicat celor 40 de academicieni care, de-a lungul timpului au studiat, au predat sau au călăuzit turma Bisericii Române Unite cu Roma, în Blaj. „Academia Română și Blajul”, carte publicată la editura Buna Vestire, include prezentarea biografiei și operei unor personalități din domenii diferite, de la medicină la muzică, de istorie la botanică. Și evident, teologie. 10 dintre aceste personalități au fost dascăli ai Blajului, trei se numără printre președinții Academiei, doi au făcut parte dintre cei care au fondat prestigioasa instituție în 1866.

Volumul va fi lansat în data de 2 iunie 2016, la ora 18:00, în Catedrala Sfânta Treime din Blaj, în prezența cardinalului Lucian Mureșan, arhiepiscop major de Alba Iulia Făgăraș, membru de onoare al Academiei, a întregului Sinod al Bisericii Române Unite cu Roma și a membrilor Academiei, președintele Ionel Valentin Vlad, Emil Burzo, președintele filialei Cluj a Academiei și IPS Ioan Robu, membru de onoare și arhiepiscop-mitropolit de București.

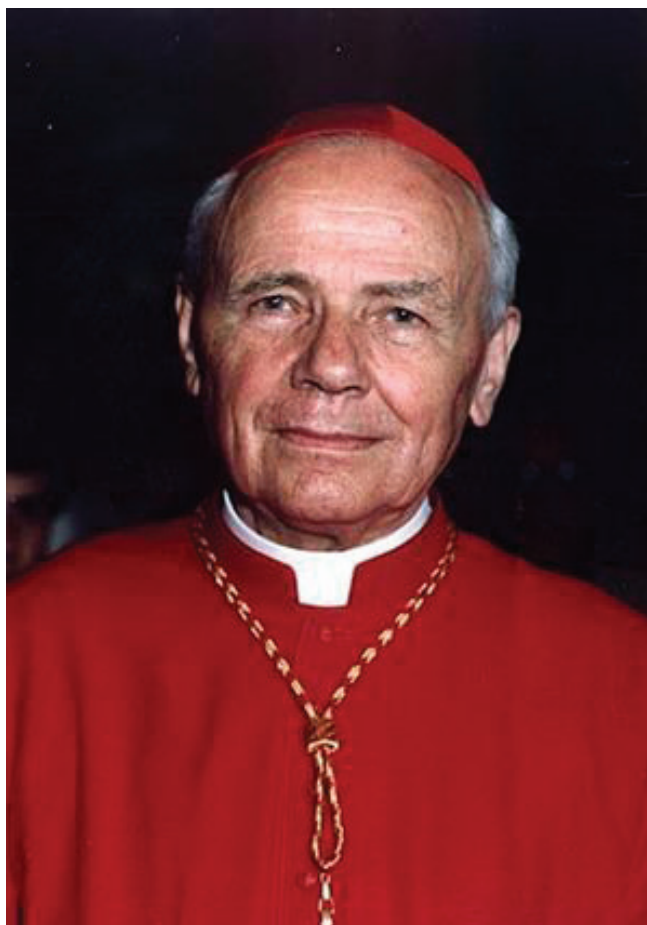
În perioada 23 mai - 1 iunie, vom prezenta câte un academician - dascăl al Blajului.

Astăzi, Alexandru Todea, membru fondator și vice-președinte al Academiei Române.

ALEXANDRU TODEA (1912-2002) membru de onoare al Academiei Române din 1992

„Elev al Liceului „Sf. Vasile cel Mare“ din Blaj, absolvent al Colegiului „De Propaganda Fide“, secretar mitropolitan și profesor de religie, latină și italiană la școlile de fete din Blaj, protopop de Reghin, de unde a fost arestat și închis timp de 16 ani. La Sighet, i-a dat ultimele binecuvântări lui Iuliu Maniu. În 1986 a devenit, din episcop „în ilegalitate“ mitropolit al Bisericii Române Unite cu Roma. A fost înmormântat, alături de Inocențiu Micu Clain, în Catedrala istorică a Blajului. (...)”

În 1991 a fost proclamat ca al doilea Cardinal român al Romei, de către Papa Ioan Paul al II-lea. Emoționantă a fost reîntâlnirea lor din vara lui 1999, la București, unde Cardinalul Alexandru Todea se afla în scaunul cu roțile. (...) În mijlocul vacarmului general, Dumnezeu îi dăruise o cale mai grea, dar din punct de vedere creștin sublimă: crucea. Din 22

aprilie 1992 viața Cardinalului Alexandru Todea s-a focalizat prin infarctul cerebral care l-a atins, în suferință și rugăciune. Scaunul cu roțile și în decursul anilor în tot mai mare măsură patul, l-a asemănat tot mai mult cu Isus pironit pe cruce, iar zâmbetul cald și rugăciunile rostite cu cei care-l vizitau, vorbeau despre iubirea lui Dumnezeu.

Era Cardinal al Bisericii Catolice din 28 iunie 1991, fiind chemat la această înaltă demnitate bisericească și totodată misiune „până la vărsarea sângelui” (simbolizată de hainele roșii), de apropiat colaborator al Papei. Motto-ul de sub blazonul de cardinal și l-a ales același, ca la începutul activității sale pastorale de protopop al Reghinului: „Iar eu bucurous voi cheltui totul și mă voi cheltui și pe mine, pentru sufletele voastre”(2Cor.12,15).

Din decembrie 1992 Academia Română l-a primit în rândurile sale, în calitate de membru de onoare.” Fragmente citate din volumul „Academia Română și Blajul”, Editura Buna Vestire, 2016, Blaj

Anca Boariu BERLOGEA
Biroul de presă al Mitropoliei BRU
www.e-communio.ro

Academicianul Eugen Simion la Oradea

În Aula Magna a Universității din Oradea a conferențiat, miercuri, 8 iunie 2016, domnul academician Eugen Simion, critic și istoric literar, editor, eseist, profesor universitar român, membru titular al Academiei Române și președinte al acestui for cultural român din 1998 până în aprilie 2006.

Tema conferinței a fost „spiritului național în epoca globalizării”, urmată de prezentarea celor două cărți semnate de Simion despre Emil Cioran și Alexandru Odobescu, prezentate de către domnul Ioan Cristescu, directorul Muzeului Național al Literaturii Române precum și prezentarea făcută de către domnul Alexandru Ruja, profesor la Universitatea de Vest din Timișoara, a ediției „Opere Ioan Alexandru” și „Integrala poeziei”, apărută în seria de „Opere fundamentale”, coordonată de Eugen Simion.

La eveniment a participat și Preasfinția Sa Virgil Bercea, alături de studenții teologi ai Seminarului Greco-Catolic, elevi și profesori ai Liceului „Iuliu Maniu” din Oradea.

Biroul de presă

Hramului Parohiei „Sfântul Anton”, Halmășd

După-masa zilei de duminică, 12 iunie, a reprezentat pentru credincioșii parohiei Halmășd un adevărat moment de bucurie spirituală, prilejuit de înainteserbarea hramului bisericii parohiale, hram închinat Sfântului Anton.

Hotărârea de a închina această biserică Sfântului Anton a fost luată de către părintele Chiriloiu Marius împreună cu credincioșii păstoriți de dânsul, în momentul în care după îndelungi încercări și cumpăne sufletești, au luat hotărârea de a pune piatra de temelie a acestui sfânt locaș, lucru concretizat într-o zi de marți, dedicată Sfântului Anton.

Programul liturgic a început la orele 15:30 cu Sfânta Vecernie celebrată de părintele Ioan Șanta, urmată de rugăciunea Paraclisul Maicii Domnului, celebrată de către părintele protopop Nicolae Bodea. În cuvântul de învățătură pe care părintele protopop l-a rostit, s-a amintit importanța rugăciunii în menținerea vie și trează a credinței însă și importanța venerării sfinților, ca exemple de biruință împotriva păcatului dar și de apropiere de Dumnezeu.

În continuare, părintele Florin Mărincean a săvârșit binecuvântarea crinilor, s-au ridicat rugăciuni către Sfântul Anton și Sfânta Rita de Cascia, implorându-le mijlocirea înaintea lui Dumnezeu, după care s-a celebrat Sfânta Taină a Maslului de către 7 preoți.

Biserica s-a dovedit a fi neîncăpătoare, credin-

cioșii venind chiar și de departe pentru a se ruga și a se putea închina moaștelor Sfântului Anton, Sfântului Nicolae, Sfântului Sebastian, Sfântului Teodor, ale Sfintei Rita de Cascia și unei relicve din Sfânta Cruce a Mântuitorului Isus Hristos, însuflețind întreaga celebrare cu frumoase cântări.

La finalul acestei zile de sărbătoare s-au adus cuvenite mulțumiri: în primul rând lui Dumnezeu pentru că ne-a învrednicit de aceste deosebite clipe de înălțare sufletească, preoților prezenți și nu în ultimul rând mulțumiri speciale bunilor credincioși ai parohiei, cei care s-au ostenit în buna organizare și desfășurare a acestei zile.

Pr. Ciprian Ioan BURDAȘ

Întâlnirea tinerilor din zona Ierului

Parohia Greco-Catolică Găloșpetreu a fost gazda Întâlnirii Tinerilor și Copiilor din parohiile din zona Ierului. Au participat alături de cei din Găloșpetreu, tineri din parohiile Șilindru, Vășad, Curtușeni, Ciocaia-Săcuieni, Valea lui Mihai.

Au fost prezenți în jur de 70 de copii cu vârste cuprinse între 12 și 15 ani, însoțiți de preoții parohi, care au avut posibilitatea și darul de a fi împreună într-o zi frumoasă de primăvară.

Întâlnirea a debutat cu o Sfânta Liturghie în cadrul căreia subsemnatul a prezentat celor prezenți logo-ul și motoul Anului Milostivirii.

În timpul Dumnezeieștii Liturghii, tinerii și copiii au dat răspunsurile la unison, cum e obiceiul în zona Ierului.

După terminarea slujbei s-a servit masa în căminul cultural din sat. Prânzul a fost organizat de parohia gazdă Găloșpetreu, și Venerata Episcopie de Oradea, prin reprezentantul cu pastorația tinerilor, pr. Paul Popa.

A urmat vizita la Muzeul sătesc. Aici l-am avut ca ghid pe dl. dr.

G. Keri, care a reușit cu succes să capteze atenția tinerilor și a copiilor prin prezentarea obiectelor din muzeu. A urmat, apoi, vizita Azilului de copii din localitate. Aici tinerii au avut ocazia să pună în practică faptele milei trupești și sufletești, specifice perioadei Postului Mare și a Anului Milostivirii.

La final, grupul s-a îndreptat spre terenul de fotbal, unde participanții s-au recreat după o zi încărcată cu activități.

Mulțumim lui Dumnezeu, Maicii Sfinte și tuturor celor implicați în organizare pentru această zi minunată.

Pr. Alexandru CERVID

„Lăsați pe copii să vină la Mine”

De Sărbătoarea Coborării Spiritului Sfânt, comunitatea noastră, Parohia Franciscană „Maica Domnului” din Oradea a îmbrăcat haine de sărbătoare. În această zi deosebită, în cadrul Sfintei Liturghii de la orele 10.00, un număr de 17 copii, au avut marea bucurie ca pe lângă darurile Spiritului Sfânt, să primească în inima lor curată, Trupul și Sângele lui Isus Cristos, în Sfânta Împărtășanie.

Bucuria și emoția i-au cuprins pe cei mici ca și pe cei mari. Îmbrăcați asemenea îngerilor, cu mâinile împreunate, cuprinși de emoție, acești copii și-au deschis larg inima pentru a-L primi pe cel mai bun și drag Prieten, pe Isus Cristos.

Un rol deosebit l-a avut Sora Felicia Unguru O.A., care cu dragoste și gingășie, a fost aproape de ei, le-a călăuzit pașii învățându-i cu dragoste despre Biserică, Sacramente și iubirea lui Dumnezeu.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru această sărbătoare, pentru toate darurile revărsate asupra

noastră, mulțumim părinților și tuturor celor care cu dragoste și devotament, au făcut ca această zi să fie una cu totul specială.

Pr. Cristian TIBA

Cursuri pentru preoți – sesiunea de vară

În perioada mai - iunie 2016 s-au desfășurat cursurile de formare permanentă a clerului într-o nouă serie care continuă cursurile începute în lunile februarie și martie ale acestui an.

Preoții Eparhiei Greco-Catolice de Oradea au participat în serii succesive, de câte trei zile, în patru locații, după cum urmează :

- Zalău - 17 - 19 mai 2016: Vicariatul Șimleului

- Beiuș - 24 - 26 mai 2016: Vicariatul Beiușului

- Tășnad - 31 mai - 02 iunie: Vicariatul Careiului

- Oradea (Băile 1 Mai) - 6 - 8 iunie 2016: Vicariatul Oradiei

Tematicile abordate, ca o continuare a demersului precedent au vizat chestiuni importante și de natura practică pentru buna desfășurare a activității preoților în parohie sau în misiunea specifică fiecăruia, respectiv: administrarea parohiilor și gestiunea financiară - modalități practice, noțiuni de comunicare (limbajul trupului și gestică, identificarea stilurilor de comunicare), psihologia și catehizarea vârstelor, psihologia amvonului- elemente de retorică și omiletică.

Este cea de-a doua sesiune de acest gen organizată la nivelul Eparhiei Greco-Catolice de Oradea și care s-a bucurat de un real succes.

Acest demers este rezultatul concret al unui proiect inițiat și fundamentat de Părintele Antoniu Chifor – vicar responsabil cu preoții al Episcopiei de Oradea, cu binecuvântarea Preasfințitului Virgil Bercea, Episcop de Oradea. Referenții cursurilor au fost Părintele conferențiar universitar doctor Eugen Jurca din Timișoara și domnul Palas Iulian - economist, expert conta-

bil și consultant fiscal - membru al Bisericii noastre din Satu Mare. Scopul declarat al acestor cursuri este acela de a contribui la dezvoltarea și eficientizarea întregii activități a preoților în comunitățile ecleziale.

Desfășurarea cursurilor a constituit totodată un bun prilej pentru membrii clerului de a clarifica o serie de probleme de natură administrativă cu care se confruntă aceștia și comunitățile în teritoriu; o posibilitate de a socializa și de a spori coeziunea de grup, de a întări legăturile de solidaritate cu ceilalți preoți din protopopiatele de care aparțin și nu numai.

Preasfințitul Virgil Bercea, prezent în mijlocul preoților i-a îndemnat pe aceștia să „știe să se raporteze la Domnul, la Biserică și la Împărăția lui Dumnezeu, să rămână aproape unii de alții și aproape de credincioșii lor, să se susțină unii pe alții cu dragoste, să nu cadă în capcana geloziei, a invidiei unii față de alții și să nu privească doar spre lucrurile mărunte, ci în perspectivă”.

Biroul de presă

„De vorbă cu Domnul”

Catedrala Greco-Catolică „Sfântul Nicolae” a răsunat, duminică, 20 iunie 2016, cu vocile melodioase ale Corului „D’All Segno” al Facultății de Arte din Oradea, dirijat de către domnul Valentin Lazăr și de ale celor doi soliști, Florina și Florin Mariș Hinsu.

Sub numele „De vorbă cu Domnul” sute de persoane s-au unit în rugăciune în seara când Biserica sărbătorește Coborârea Sfântului Spirit asupra apostolilor. Momente înălțătoare au fost susținute de maestrul și actorul Dorel Vișan, care a recitat Psalmi și poezii.

Dorel Vișan scrie Psalmi începând de la 151, ca o continuare a celor 150 ai lui David, din Vechiul Testament, sentimentul tutelar fiind acela al solitudinii și al dorinței de a afla, pe urme argheziene, un reper care să-i

confere sprijin sufletească. Psalmii lui Dorel Vișan implică o atitudine care e departe de a fi una de resemnare, poetul renunțând la convenționalismul pe care teme din această categorie îl pot conține.

Maestrul Dorel Vișan a vorbit despre iubire, precum și despre cele cinci relații care au la bază iubirea și răspunderea: relația dintre soț și soție, relația dintre părinți și copii, relația dintre frați, relația dintre prieteni și relația dintre șefi și subalterni.

Concertul a fost organizat cu binecuvântarea Preasfințitului Virgil Bercea, prin colaborarea cu Direcția pentru cultură Bihor, Facultatea de Muzică împreună cu Asociația „Sapientia et Veritas”.

Biroul de presă